

השולם הזה חקר את עמדותיהם של שישה צעירים, העומדים להצטרף בקרוב לשורות צה"ל. איך משפיעים המאו"רעות בשטחים הכבושים על עמדותיהם?

הרבה רברים חשובים. הוא יקטע לי קאריירה בקארטה. אני צריך להגיע לחגורה שחורה ונגללל הגיוס לא אצליה, אבל אני מוכן לשלם את המחיר.

אין מוטיבציה

אירים קול מקריית יריניצי, שמי"א ניסטית גבוהה, חטובה, מלאת חן וחושיהומור. היא מדברת באופן שונה מאילן. "אותי הצבא לא מטריד. גם את החברים שלי זה לא מטריד. אנחנו כמעט ולא מדברים על זה, למרות שמבחינת הנהלת ביתהספר יש המון פעילות. מביאים מרצים מכל מיני חילות. עשו לנו גם שבוע-גדנ"ע. האמת היא שלי אין בכלל מוטיבציה לשרת. אני לא רוצה לרוץ, לפקר, להשקיע. אין לי כוח נפשי לזה. כן, גם אני חונכתי על ערכים ואהבת מולדת, אבל זה פשוט לא בראש שלי. כשהיינו בשבוע-גדנ"ע ברחתי יום אחד עם חברה שלי והלכנו לקנות אוכל. כשחזרנו, שמחות ועליונות, הופיעה פתאום המפקדת.

היא נעמרה, עם הידיים על המותניים, ושאלה בקול מפחיד: מה זה צריך להיות, לאן נעלמתם? זו הייתה הרגשה נוראה. פתאום הרגשתי כמו בבית כלא. החלטתי שאני לא רוצה לשרת בצבא. אני מפחדת שאני לא אעמוד במיסגרת הנוקשה. ככל זאת נראה לי שבסוף אני אשרת, כי אני לא רוצה להתחיל לעשות בעיות והצגות. אם הייתי יכולה לוותר על השרות הייתי עושה את זה ברצון. אני אשרת כחוסר חשק."

בין שלל הריעות על המהומות בשטחים הכבושים ומציאת דרכים לפיתרונות, קיים קונסנזוס. מדובר במילחמת ילדים בילדים — בין ילדי השטחים הכבושים, שנולדו לתוך מציאות של חיים תחת שילטון צבאי לבין חיילי צה"ל, בני ה-18, שגדלו בארץ ישראל השלמה.

החיילים הללו, שרק אתמול הלכו לביתהספר והשקיעו את זמנם בכתיב נותיהבגרות, שביקשו כסף לביילויים מאמא ואבא וחזרו בשעה שהורו להם, שניסו לשכות בכל דרך את ליבה של הערה יפה, נאלצים עתה ללבוש מדים ולהיפך למבוגרים בן לילה. במקום ספריי-לימוד הם מחויקים עתה אלות עץ, צריכים להכות אנשים שהיו יכר לים להיות הוריהם, מחויבים לבצע פקודות שלא תמיד הם מסכימים להן. איך מרגישים אותם צעירים רגע לפני הגיוס, אחרי שצפו במהומות כי שטחים הכבושים בטלוויזיה? איך נראה להם הגיוס הקרב ובא? היכן הם רוצים לשרת? איך הם מתייחסים לארץ? שיי? שה צעירים חושפים את סגור ליבם — אילן ממך מיהוד הוא נער תכולי עיניים בן 17. כמשך שנים רבות היה פעיל בתנועת הצופים, ועתה הוא משקיע את זמנו הפנוי בתחביב האהוב עליו — לימוד קארטה. "אני חושב על הגיוס הרבה. זה מאוד מטריד אותי. להיכנס פתאום למיסגרת חרשה ולא מוכרת, מפחיד. אני יודע בדיוק מה אני רוצה להיות בצבא, להיות כשייטת. קרבי עד הסוף.

למה זה החינוך שקיבלתי בבית. חינכו אותי לאידיאלים, לאהבתהארץ. זה לא כליכך פשוט. הגיוס יפסיק לי

"רוצה להתגייס מהר כדי לירות בערבים!"

כי הוא יודע שהוא נלחם למען מטרה צודקת. "כבר קרו בהיסטוריה מיקרים שאי סריב לשרת בשטחים, ועתה הוא יושב נכלא בשל כך. הוא כותב לי שרע לו, שהוא מרגיש חרא, אבל הוא לא נשבר,

ענת לוי, ילדת-שמנת' מהרצליה, בחורה יפהפיה ועדינה אומרת: "אני מפחדת רק מדבר אחד, מהשיבוץ, שלא אשרת היכן שארצה. אני רוצה להיות מ"כית. כן, קרבת. אני רוצה להיות רחוק מהבית, כדי לנסות ולהיות עצמאית. לא חוששת מגעגועים. להר פך, אני רוצה להתחשל ולרעע לעמוד בזכות עצמי. שרות כמו שאני רוצה יכול לעזור לי בזה."

קארין לוי הבלונדית מרמת-גן, בתו של הבימאי רם לוי, הלומדת בבית-הספר לאמנות חלסה-ינין. מעוניינת לתרום כצבא, אבל בתנאי אחד, לא כשטחים. קארין הייתה בין כותבי מיכתב השמיניסטים. "יש לי תחושה חזקה של רצון להתגייס. זה בא כתוצאה

"האמת היא שאין לי בכלל מוטיבציה לשרת בצה"ל!"

מהחינוך שקיבלתי בבית. אני מרגישה שייכת לארץ ולעם, ומי ששייך חייב גם לתרום, אבל יש קו ארום למוסר שלי, והקו הזה אומר לי שלא לשרת בשטחים הכבושים.

זו הרגשה פנימית. אלה העקרונות שלי. אני לא מוכנה לקחת חלק בשלילת עצמאות של עם אחר, בדיכוי המוני. מלמדים אותי בביתהספר על דמוקרטיה ופה מתקיים דבר אנטי דמוקרטי. איך אני יכולה לפור הפגנה של אנשים שאני מזדהה איתם, וחושבת שהם צודקים במאה אחוז? זו גם הסיבה שכתבתי את המיכתב. הרגשתי שאני לא אוכל לעבור לסדר-סיום מבלי להביע את רעתי.

אם בכל זאת יכריחו אותי לשרת בשטחים אני אלך לכלא. אני אשב שם אפילו כל השרות, אבל לא אלך לשטחים. כן, אני יודעת שזה לא יהיה קל, אני מקבלת מכתבים מצ'אד ואחד מכותבי המיכתב שהתגייס לצה"ל,

ענת לוי

יש לי קונפליקט. אי-אפשר להמשיך בדיכוי"

אילן ממך

השרות בשטחים מאוד מטריד אותי"